

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 360/2020
17.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца – противтуженог Раваница ДОО Ћуприја, чији је пуномоћник Драган Ранђеловић, адвокат у ..., против туженог – противтужиоца Колор Прес ДОО Лапово, чији је пуномоћник Мирко Стефановић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора по тужби 20.057.000,00 динара, а по противтужби 2.881.400,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 590/19 од 11.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 17. децембра 2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 590/19 од 11.12.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1482/17 од 18.09.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 1482/17 од 30.11.2018. године, ставом I изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе као у поднеску тужиоца од 18.10.2017. године. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да су Уговор о преносу права на жигове и права из пријаве број 627 од 07.03.2005. године и Изјава од 05.12.2005. године којим је в.д. директор АА у име тужиоца, као преносиоца, пренео на туженог, као стицаоца: право на регистроване жигове из класе 30, чији су регистарски бројеви код Завода за интелектуалну својину: 46894 (Бонжита), као и међународни под бројем 826571, а који је признат на основу пријаве Ж-2003-1713 поднете 26.12.2003. године; 480090 (Романса), као и међународни под бројем 844945, а који је признат на основу пријаве број Ж -2003-1712 поднете 26.12.2003. године; права из пријаве за признање жига у знаку – графизму бонжита-супермикс, бонжита-плус, бонжита са ананасом, бонжита са марелицом, бонжита са сувим грожђем, које се код Завода за интелектуалну својину воде под бројем: 49741 број пријаве Ж-2004-0115; 49808 број пријаве Ж – 2004-0116; 49739 број пријаве Ж – 2004-0117; 49738 број

пријаве Ж – 2004/0118; 49807, број пријаве Ж – 2004/0119; 49742, број пријаве Ж – 2004/0120, које су поднете 05.02.2004. године; право из пријаве за признање жига у знаку – графизму: Романса - кокос 49806 број пријаве Ж – 2004-0113 и Романса лешник 49809 број пријаве Ж-2004-0114, које су код Завода за интелектуалну својину поднете 05.02.2004. године ништаве и не производе правно дејство, као неоснован. Ставом III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се наложи Заводу за интелектуалну својину Београд – Одељењу за регистар жигова, да изврши брисање уписа (преноса) носиоца права на жиг са тужиоца као преносиоца на туженог као стицаоца на наведеним правима из става II. Ставом IV изреке, одбачена је противтужба туженог поднета 05.04.2018. године. Ставом V изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем истог суда П 1482/17 од 30.11.2018. године, исправљена је пресуда П 1482/17 од 18.09.2018. године, у ставу II изреке, тако што су додате речи: „ништави и не производе правно дејство“.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 590/19 од 11.12.2019. године одбијене су жалбе тужиоца и туженог, као неосноване, те потврђена првостепена пресуда у ставу II, III, IV и V изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђено решење Привредног суда у Београду П 1482/17 од 30.11.2018. године, и одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Ревизијом тужилац добија наведену пресуду, којом је потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу за тужбени захтев, због битних повреда одредаба парничног поступка које су учињене пред првостепеним судом и пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужени је предложио да се ревизија одбије као неоснована.

Врховни касациони суд је испитао добијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се позива ревидент, није прописана као ревизијски разлог одредбом члана 407. став 1. Закона о парничном поступку.

Ревизијски наводи управљени на постојање повреде поступка услед одбијања предлога ревидента за извођење доказа новим вештачењем, не представљају дозвољен ревизијски разлог, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку.

Према утврђеним чињеницама, тужилац и тужени су били у уговорном односу по основу закљученог Уговора о преносу права на жигове и права из пријава, заведеног код тужиоца под бројем 627 од 07.03.2005. године, којим је тужилац пренео на туженог право на регистроване жигове и права из пријава, наведене у изреци пресуде. Чланом

4. Уговора тужени се обавезао да тужиоцу исплати надокнаду која се састоји у презентирању и коришћењу већ израђених идејних решења за амбалажу за производе: Мешавина, Бонжита, Тина и Батон са сусамом, а што обухвата припрему, скицу, филмове, фотографију и припрему алата за штампу амбалаже. Уговор је потписан од стране в.д. директора тужиоца АА и директора туженог ББ.

Дана 05.12.2005. године, и тужилац и тужени су потписали Изјаву о преносу права на жиговима, којом тужилац потврђује да као преносилац преноси на туженог као стицаоца иста права на жигове и права из наведених пријава. Даље је утврђено да је тужени уписан као носилац права на предметним жиговима код Завода за интелектуалну својину.

Закључењу Уговора о преносу права на жиговима и права из пријава, број 627 од 07.03.2005. године, претходило је доношење одлуке тужиоца и то најпре одлуке скупштине тужиоца број 492 од 23.02.2005. године којом је дата сагласност да пословодство предузећа, управни одбор и в.д. директор донесу одлуке и закључе потребне уговоре који се односе на даљу употребу, на пренос права или уступање права коришћења жигова. Након тога, управни одбор тужиоца је на седници одржаној 28.02.2005. године донео одлуку број 523/05 којом одобрава пренос права на жигове и права из пријава и даје сагласност в.д. директору да у својству преносиоца закључи уговор о преносу са туженим, одређених жигова.

Пословна сарадња тужиоца и туженог трајала је дужи временски период, у коме је тужени стварао идејна решења за потребе тужиоца и штампао картонске амбалаже. Дана 22.02.2005. године, тужени је испоставио тужиоцу спецификацију у којој је исказао трошкове на име израде и дизајн решења за штампу амбалаже за производе тужиоца, у укупном износу од 36.000 евра, а који обухватају припрему скице, фотографисање, припрему алата и презентацију match print на колор штампачу, али како у том моменту тужилац није имао довољно новчаних средстава да плати туженом наведену накнаду, пренео је на туженог право на предметним жиговима.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су закључили да су предметни уговор и изјава, коју сматрају двостраним актом, пуноважни, применом одредаба члан 50., 51. и 64. Закона о жиговима, те одредаба члана 46., 51. и 53. Закона о облигационим односима, те да не постоје разлози за ништавост истих, у смислу одредбе члана 103. став 1. Закона о облигационим односима, ни по одредбама члана 47. и 52. Закона о облигационим односима, ни по одредбама члана 398а Закона о предузећима.

Према оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Тужилац у ревизији понавља разлоге апсолутне ништавости уговора и изјаве, почев од тога да су потписани од стране неовлашћеног лица и без одобрења надлежних органа, с обзиром на околност да је тужилац пословао као друштвено предузеће, оспорава аутентичност потписа јер су нечитки, као и отисак печата. Истиче да правни основ преноса права није био уговор како је прописано Законом о жиговима, већ изјава, једностранни акт чију пуноважност оспорава сам тужилац као потписник изјаве, доводећи истовремено и правни основ у питање. Истиче да се није наведен економски

интерес и економска оправданост преноса жига на треће лице, те да је из наведених разлога реч о апсолутно ништавом правном акту. Наводи и да је нејасно да ли је располагање предметним жиговима у надлежности скупштине или управног одбора, већ само овлашћују директора да исту потпише.

Наводи ревидента нису основани.

Један од основних услова за ваљаност уговора, као сагласне изјаве воље и израза аутономије воље уговорних страна, јесте да свака уговорна обавеза мора имати допуштен основ (члан 51. став 1. Закона о облигационим односима). Основ је недопуштен ако је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима (члан 52. став 2. Закона о облигационим односима). Недопуштеност основа чини уговор ништавим (члан 52. Закона о облигационим односима).

Кауза представља циљ коме странке теже закључењем уговора и то циљ који је увек исти у уговорима исте врсте.

У конкретном случају тужени се уговором обавезао на накнаду у виду презентирања и коришћења већ израђених идејних решења за амбалажу за производе тужиоца, а што обухвата припрему, скицу и филмове, фотографију и припрему алата за штампу амбалаже. С друге стране, тужилац се уговором обавезао да пренесе право на жигове и права из пријава, уз тачно навођење које жигове и која права из пријаве за признање жига у знаку тужилац преноси туженом, са навођењем регистарских бројева, сагласно члану 45. став 1. и 2. Закона о жиговима („Службени лист СЦГ“, бр. 61/2004 и 7/2005) који је био на снази у време закључења уговора.

Кауза, односно циљ закључења предметног уговора јесте био, са једне стране пренос права на жигове, а са друге стране стицање користи, који циљеви нису противни принудним прописима, јавном поретку, нити добрим обичајима, те наведени уговор има допуштен основ, у смислу члана 52. Закона о облигационим односима. Економски интерес, односно економска оправданост за пренос жигова, те да ли тужени користи предметне жигове, не могу утицати на правно дејство уговора. Стога су нижестепени судови правилно одлучили када су одбили тужбени захтев, налазећи да уговор није ништав у смислу члана 52., односно члана 103. Закона о облигационим односима.

Закључењу Уговора о преносу права на жиговима и права из пријава и Изјави, који су потписани од стране директора тужиоца и туженог, је предходила и одлука скупштине број 492 од 23.02.2005. године и одлука управног одбора број 523/05 од 28.02.2005. године, којим је дата сагласност в.д. директору да у име преносиоца закључи уговор.

Међу парничним странкама је неспорно да је закључен предметни уговор и изјава, што чини беспредметним наводе ревизије којима се доводи у питање аутентичност потписа и овлашћење потписника са стране тужиоца. Предмет тужбеног захтева јесте ништавост закључених уговора. При том, предметна изјава је двострана, обострано потписана од парничних странака, преносиоца и стицаоца, има садржину уговора, те су и изјава и уговор закључени у складу са одредбама 45. став 1. и 2. Закона о жиговима.

Не могу се ревизијом нападати одлуке органа тужиоца, одлука скупштине и одлука управног одбора, јер то није предмет тужбеног захтева, нити је тужилац поништио одлуке у за то законом предвиђеном поступку. Према томе, одлуке органа тужиоца које су претходиле закључењу предметних уговора су на снази.

Одредбом члана 398а Закона о предузећима није прописана санкција апсолутне ништавости у случају закључења правних послова без претходне сагласности Агенције за приватизацију, већ је одредбом става 2. истог члана прописано само право Агенције за приватизацију да својом одлуком поништи одлуке донете супротно ставу 1., односно донете без њене сагласности. Из наведеног следи да је правилан закључак нижестепених судова да изјава и уговор о преносу не подлежу санкцији ништавости, већ остају на снази и ако су закључени без претходно прибављене, а потребне сагласности Агенције за приватизацију.

На основу изложеног, како нема основа за ништавост предметних послова, Врховни касациони суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку, одбио ревизију тужиоца као неосновану.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, јер са ревизијом није успео, по члану 153. Закона о парничном поступку, као и захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић